

Thijs Römer

Weemoedt

*Over gevallen sterren
en dingen die voorbijgaan*

GLORIAE

Zaterdag 17 oktober 2009

Niet lang na mijn laatste bezoek sloot ze haar deuren: nachtclub The Mansion, aan de Hobbemakade te Amsterdam. September 2009 om precies te zijn. Het was over, het dansen op de vulkaan. Amsterdam ontwaakte uit de roes en wij met haar. We bleken jarenlang geslaapwandeld te hebben, dolend door fantastische dromen. Wat restte was de kater, hoofdpijn. Vanaf nu werd het alleen maar minder. Voor zover het er niet al heel bescheten voor stond.

Het was niet druk, en eigenlijk ook niet meer gezellig, in die protserige gouden kooi. Daar waar overrijpe voetballers en aandachtige BN'ers zich gretig vol lieten lopen, luid aangemoedigd door zwetende provincialen.

Aan de bar op de eerste verdieping werd een mojito voor mij bereid. Ik moest mijn best doen om het zuur dat zich een weg naar boven vocht in mijn keel binnensmonds te houden. De man met de hamer, ik wist het. Ik was hem al een poosje geleden tegengekomen en hij had mij met een grote grijns op zijn gezicht een harde klap voor mijn bek verkocht. Zoals zo vaak de afgelopen maanden bleek ik een gewillig slachtoffer. Tot zover dus niets nieuws onder de zon.

De twee meisjes die mij vergezeld hadden naar deze sneuvel-

club, waren godzijdank net vertrokken. Ik had geen zin om mee te gaan. Wilde niet het risico lopen te verdwalen bij een van hen thuis, op een kamertje in Amsterdam-Oost, met mijn half stijve pik in zo'n klef ruikend kutje. Ik had er geen zin in. Ik kon het niet opbrengen. Het klinkt nu als een nobel besluit, maar eerlijk gezegd vond ik ze simpelweg te lelijk.

Ik was ze tegengekomen voor de deur van De Balie bij het Leidseplein, waar ze een sigaretje zaten te roken. Ik kende ze via een project dat een van mijn mensen daar ooit had gedaan, een of andere vage lezing over een toneelstuk, en even dacht ik: *waarom niet?!* Maar dat gevoel ebde snel weg toen we die niegestent binnenkwamen en de portier mijn naam bleek te kennen.

‘Hé Job! Kom binnen, pik.’

Dat was de eerste dreun geweest. Een ontzuenderende linkse directe, die ik niet had zien aankomen. *Ben ik hier zo vaak geweest? Wat dan en hoe dan en met wie?* In de begintagen, zeker. Toen dat nog kon, toen iedereen er kwam; gedurende die paar maanden dat een nieuwe tent in de stad voelde als het middelpunt van de aarde. Toen we jong en veelbelovend waren. Toen de halve drankvoorraad nog werd weggeschonken, omdat het niet op kon: de flessen, de welvaart, het geluk. Godverdomme, dát was lang geleden. Ik kon me zelfs herinneren dat Fré en ik hier een keer op de wc een pilletje hadden genomen en we vervolgens uren hadden staan zoenen op de dansvloer, die kutpostzegel in de kelder. Maar verder... De moed was me in de schoenen gezonken, samen met de alcohol en de geilheid die was opgebouwd tijdens het korte loopje over het Max Euweplein. Ik overhandigde mijn jas aan de potsierlijke nicht van de garderobe en even overwoog ik om me om te draaien en ervandoor te gaan. Om het op een rennen te zetten, weg van deze slappe poppenkast. Het beeld van Fré en mij samen op de dansvloer, verstrengeld in een

eeuwige zoen, had de realiteit ontdaan van haar glorie en haar als een vies aftreksel, een slechte lookalike, aan mij teruggegeven.

Maar het was te laat; ik liep al achter mijn gezelschap aan naar binnen. En toen ze lachend omkeken, zag ik met een ijzingwekkende helderheid dat ze lelijk waren, allebei. Geen meisje meer en ook geen vrouw. Verschoten, uitgebloeid. Een perfecte synthese met hun werkplek, debatcentrum De Balie. Zij hoorden daar, zoals ik hier hoorde: nachtclub The Mansion. Over een paar weken zouden de deuren definitief sluiten, al was het welbeschouwd al een poosje afgelopen met ons beide.

De mojito stond te verpieteren voor mijn neus. Ik besloot weg te gaan, naar huis, de enige juiste beslissing. Toen ik me omdraaide, zag ik haar staan. Hoe ze binnen was gekomen, is me een raadsel; ze was niet ouder dan zestien, hooguit zeventien. Maar ze was binnen en dat zou iedereen weten. Meisjes in de puberteit kunnen dat hebben, die zuigende werking als van een zwart gat. Ze vullen zichzelf met de blikken van anderen en weten, voor heel even, wie ze zijn. Ze krijgen hun identiteit voor korte tijd te leen van gulle omstanders. De meeste dames verliezen dat weer, die lurkende oerkracht, raken al snel vol van zichzelf en doven uit.

Claudia, zo noem ik haar. Zo heet ze niet, maar hoe ze wél heet, kan ik niet zeggen. De reputaties van de mensen met wie ik gewerkt heb, de 'talenten' zoals wij ze noemen (of 'schaapjes', maar dat nooit recht in hun gezicht), zal ik niet te grabbel gooien. Daar ben ik te veel een vakman voor, ondanks mijn zo goed als werkloze status.

Claudia 's Gravenzande is het jongere zusje van Koert 's Gravenzande, die ik tot zo'n twee maanden geleden bijstond in zijn turbulente levenswandel door de wereld die showbizz heet. Commercieel gezien was er niets aan de hand: een grote ster in

een soap, met heel veel aandacht en eerlijk gezegd ook zeker talent. Hij hing van sponsordeals aan elkaar en verdiende al een paar jaar goed geld. Ook voor mij. Maar alles veranderde toen hij erachter kwam dat hij de smachtende blikken van zijn vrouwelijke fans niet kon, niet wilde beantwoorden omdat hij van de jongens was. Ook anno 2009 kan dat grote problemen veroorzaken; in de tolerante wereld der televisiesoaps wordt een al te plotselinge verandering van doelgroep zelden gewaardeerd. Voor Koert betekende dit een groot gevecht tussen hoofd en hart, tussen de brains en de pik. En voor mij een dagtaak om hem uit de handen van de glibberige gayscene te houden. Dat is mij dan ook niet gelukt. Met alle ellende van dien.

Claudia keek me recht in de ogen toen ik me van de bar wegdraaide en opstond, klaar om eindelijk de strijd te staken. In één keer ving ze mijn blik, ze penetreerde de ruimte en boorde zich een plekje in mijn bewustzijn. Ik stond niet stabiel op mijn benen – een combinatie van vermoeidheid, alcohol en haar plotselinge aanwezigheid – greep me onhandig vast aan de bar, draaide terug naar de barman en bestelde, om niet totaal voor lul te staan, een dubbele wodka met ijs.

Ik was even van slag, zoveel moet gezegd.

Het vervelende van Claudia was niet alleen dat ze minderjarig was en zo geil als de neten, ook haar grenzeloze ambitie gekoppeld aan een minimum aan talent was een zorgwekkende combinatie. Ik zal hier niet beweren dat ze een chromosoompje miste, maar een heldere blik op de wereld in het algemeen en zichzelf in het bijzonder was haar niet van goeden huize meegegeven. Dit, gecombineerd met een totaal gedegeneerde opvoeding, en voilà: het recept voor een monsterlijk minderjarig menspersoon was een feit.

Mooi is ze wel, dacht ik terwijl ik lamlendig mijn hoofd voor-

over liet hangen. *Nog wel. Ik geef haar nog een paar jaar voordat het zwarte binnenwerk zich door de poriën heen een weg naar buiten wringt om te bekladden wat nu nog voor fris en ongerept door-gaat.*

Ze was een keer met Koert meegekomen naar een afspraak op mijn kantoor. Daar had ze me een voor veel te veel geld door John Ewbank geproduceerd plaatje laten horen. Ik geloof zelfs dat het twee nummers waren, die beide klonken als al die duizenden songs die je al duizend keer te vaak hebt gehoord. John zal dit zaakje zeker hebben opgepakt uit diepe liefde voor het vak... Ik heb mijn walging weggeslikt, heb haar op het hart gedrukt dat ze moest woekeren met haar talent (klinkt altijd goed), maar dat het voor een samenwerking nog te vroeg was, dat het nog te veel 'water en vuur' was. Ze moest groeien, rijpen, zich ontwikkelen, verder reiken, evalueren, verdiepen en meer van dat soort bullshit en dan weer 's bij me terugkomen. 'Laten we nu een afspraak maken voor over vijf jaar,' heb ik volgens mij nog vrolijk en vol overtuigingskracht tegen haar gezegd. Dergelijke onzin dus. En aan het einde van dit zouteloze liedje heb ik haar, zoals ik vaker doe bij mensen die ik niet zie zitten, doorverwezen naar mijn geliefde collega Ank van der Doel, van het agentschap Topper. De afvalput van schnabbelend Nederland. De vervol-gesprekken die Claudia via Koert probeerde te regelen, heb ik laten stranden op de vleesgeworden golfbreker, mijn assistente Sjaan. Over wie later meer.

De enige keer dat ik me kan herinneren haar nog te hebben gezien, was bij de familie 's Gravenzande thuis, in Blaricum. Het Gooise reservaat, waarlijk een oase van barmhartigheid en integriteit. Tijdens een bespreking met Koert en zijn ouders in de open woonkeuken van de modern ingerichte villa liep ik even de tuin in om een telefoontje te plegen. En daar lag ze, op haar buik

in het gras, een boek te lezen. Haar voeten draaiden rondjes in de lucht, haar vingers vlochten een pluk van haar blonde haar in een staartje. De zonnebril die ze droeg, had meer om het lijf dan haar bikini, waarvan ze het bovenstukje had losgemaakt om geen witte lijntjes op haar rug te krijgen. Haar vrijwel blote lichaam, glanzend in de zon, naast het rimpelloze zwembad in een deken van gras... Ik voelde me betrappt toen ze opkeek. Ik zei iets als: 'Hai.' Het kwam heel lullig mijn mond uit. Zij zei niks, deed alsof ze me niet kende, schoof haar bril terug op haar neus en las verder. Ik dook diep in mijn telefoon, veinsde 'belangrijke werkzaamheden' en keek nog een paar keer vanuit mijn ooghoeken naar het zonnende meisje in het gras.

Ik herinner me dat ze daarna nog een keer binnenkwam, om haar glas van limonade en ijs te voorzien. Ze gunde me geen blik waardig. Toen Claudia stoïcijns terugliep van de ijskast naar de tuindeuren raakte ze me even aan, heel onopvallend, niemand kon het hebben gezien; ze schampte met haar linkerhand mijn rechterbeen. Ik moet zeggen dat ik deze wijze van benaderen een stuk spannender vond dan het giebelende mongooltje dat tegenover mij had gezeten op kantoor. Even stelde ik mij voor hoe zij op een vrije woensdagmiddag na schooltijd haar kleren uittrok en een duik nam in het zwembad van de 's Gravenzandes, om vervolgens plaats te nemen op een strandstoel en zich zachtjes klaar te vingeren.

Daar bleef het bij, bij die vluchtige ontmoeting. Ik zag haar niet meer tot zo'n twee maanden geleden. De nacht in The Mansion, toen de deuren al piepend en krakend in het slot leken te vallen.

Zondag 18 oktober 2009

Het is hier niet leuk. Om het mogelijke misverstand maar meteen en zonder pardon de kop in te drukken: huisjes in Frankrijk zijn niet leuk. In elk geval niet dit huisje. En al helemaal niet in godvergeten oktober. Wat een slecht idee.

Had een vliegtuig genomen naar Tenerife of Ibiza, man, Gran Canaria desnoods. Had je laatste geld uitgegeven aan een fatsoenlijk hotel in een of andere anonieme badplaats, maar niet dit, niet dit doe-het-zelfgeluk...

Het heeft me twee dagen gekost, twee heel koude en donkere dagen welteverstaan, om de stoppenkast aan de praat te krijgen. Ik, een verroeste schroevendraaier en een vooroorlogs meterkastje; dat ik niet goed en wel geëlektrocuteerd ben, mag een godswonder heten. Achtenveertig uur later was er in een deel van het huis licht. Ik heb gedanst alsof ik Thomas Edison zelf was toen het peertje boven de tafel in de huiskamer langer dan tien seconden bleef branden. Een eureka-dans die zijn weerga niet kende, tussen de losse delen van de houtkachel door, die op de koude stenen vloer lagen te wachten op reparatie. Dat het lampje er na twintig seconden weer mee ophield, mocht de pret niet drukken. En bovendien, van dansen krijg je het warm en ook dat was noodzakelijk, aangezien het hier slechts 12 graden boven nul was

en de kachel, zoals gezegd, niet naar behoren wenste te functioneren.

De ‘buurman’ (geen idee waar hij precies woont) kwam gister langs om hem te fixen.

‘Fluitje van een cent,’ verzekerde hij mij.

Geloof ik – mijn Frans is niet zo best.

Na de lunch heb ik hem in elk geval niet meer teruggezien. Het zou best kunnen dat hij zei: ‘Ik heb geen idee, mij zie je niet meer terug, pleur op en repareer je shit lekker zelf, *mon frère*.’ Dat zou zelfs een hoop verklaren, maar hij lachte zo lief zijn schots en scheve gebit bloot bij het afscheid, dat ik weiger zulks te geloven.

Met een geïmproviseerde bezem (een oude antenne met daaraan een tros dunne rietjes gebonden) wist ik uiteindelijk de kachel weer aan de praat te krijgen. De roetwolk die vrijkwam bij het ‘schoorsteenvegen’ heb ik zo vol overgave gehaald, dat ik over vijftien jaar niet op zal kijken van een dubbele stoffong met ijs.

Vanaf dag drie dus, zeggen en schrijven, licht en warmte. Gisteren heb ik de batterij van mijn laptop opgeladen en ben ik achter het toetsenbord gekropen om het begin van mijn einde op een harde schijf te zetten. Een tegelijkertijd confronterende en bevrijdende bezigheid. Ik heb geen idee wat ik met deze woordjes op het scherm ga doen. Uitkotsen en wegknikkeren lijkt me voorlopig het beste plan. Het is een puur therapeutische inspanning en dat kan het maar beter blijven ook.

Het schrijven was een tip van Sjaan, de afgelopen tien jaar bij Talent Republic mijn assistente.

(Het is gek om de naam van het bedrijf op te schrijven, omdat het voelt als iets uit het verleden. Alsof het niet meer van mij is. En dat klopt niet, dat is niet goed. Ik ben daar nog niet aan toe).

Sjaan, tweeënzestig jaar oud en wijs, verloor haar man een

paar jaar geleden en verzekerde mij dat het goed zou zijn de dingen op te schrijven. Ik had haar vermoeid aangekeken. *O nee, krijgen we dit gezeik weer.* Zij richtte haar blik naar de grond, ze kon het niet aanzien, denk ik, zoveel verzet. Bovendien wist ze precies wat mij nog te wachten stond, de lange lege weg.

‘Een dagboek bijhouden? Ik heb daar een heel sterke “Lieve Kitty”-associatie bij, en ook dat is niet bijster goed afgelopen, laten we eerlijk zijn, Sjaan.’

Sowieso heb ik een gruwelijke hekel aan elke vorm van goed advies in tijden van nood. Maar goed... Je moet wat. En over het algemeen heeft Sjaan gelijk, of ik het leuk vind of niet. Ze operde dit overigens niet naar aanleiding van Claudia-gate, maar toen Fré bij me wegging, ongeveer een jaar geleden. Fré, de liefde van mijn leven. Ik ben er nog niet aan toe om daarover te schrijven. Dat komt nog. Of niet.

Daar baal ik nog het meest van, hoe clichématig mijn leven in elkaar blijkt te steken. Zo kinderachtig eigenlijk. Verliefd, verdriet. Hoogmoed, val. Levend, dood.

Ho! Stop! Geen zelfmedelijden, niet zielig doen.

Ik moet schrijven. Ik moet door.

Hoe laat het precies was, kan ik me niet meer herinneren, maar dat een hard geluid mij wakker maakte en dat ik van de schrik zowat uit mijn bed flikkerde, weet ik nog heel zeker.

O, hel. Een nieuwe dag. De hele dag lang, een nieuwe dag. Flikker toch op. Laat me alleen!

Was ik wel alleen...? Goeie vraag. Op de tast ging ik mijn matras langs. Geen sporen van een bedgenote te bekennen, godzijdank.

Toen ik me op mijn buik wilde draaien om het begin van dit

alles nog even keihard te ontkennen, voelde ik nattigheid. Niet spreekwoordelijk, als in: ‘De koene held voelde nattigheid en zonder een moment te aarzelen trok hij zijn sabel uit de schede.’ Nee, echte, reële nattigheid. Als in... Ja, als in wat eigenlijk? Ik tilde mijn billen een stukje op en liet ze weer vallen, waarbij ik een duidelijk spetterend geluid waarnam.

Ach, hou nou toch op, doe normaal, dat meen je niet.

Eén ding was proefondervindelijk zeker geworden: voor een natte droom was wat er in mijn bed lag te nat. En bovendien, dat was me al in geen jaren meer overkomen. Tot mijn grote spijt moet ik zeggen, ik genoot er tijdens mijn puberjaren behoorlijk van, van die vaak bizarre dromen eindigend in euforie. Is en blijft het makkelijkste orgasme onder de orgasmes; je hoeft niemand zo gek te krijgen met je te copuleren, je hoeft hem niet door de vuist te laten gieren, zelfs een wilde fantasie is er niet voor nodig: je krijgt het hoogtepunt gratis en voor niets in je schoot geworpen. Maar dat terzijde.

Het besef drong langzaam maar heel zeker tot me door: *lieve, sneue man, achtendertig jaar oud, vader van een zoon, directeur van een bedrijf, vriend van vele vrienden, je hebt van totale laveloze dronkenschap je bed ondergepist.*

Ik besloot hier voor nu, voor dit intens treurige moment, maar even geen mening over te hebben. Nog heel even... Ik sloot mijn ogen. Nog heel even...

Het vacuüm dat volgde werd ruw verstoord door opnieuw dat helse geluid. Het was de deurbel, dat wist ik nu zeker. Iemand wilde me met alle geweld wijzen op de rauwe realiteit van mijn miserabele toestand. Alsof ik daar iemand van buiten bij nodig had, ik lag godverdomme in mijn eigen pis half dood te gaan! Vanaf de eerste keer dat ik die klotebel hoorde, een snerpand gerinkel als van een schoolbel, ongeveer negen maanden voor het

bedpisincident, haatte ik het vanuit het diepst van mijn wezen. Te hard, te schel, te weinig beschaafd. En nu stond iemand op dat knopje te hengsten alsof het een kermisattractie betrof.

Elke handeling wordt voorafgegaan door een impuls vanuit de hersens. In theorie is dat zeker waar, maar de praktijk blijkt weerbarstig; overeind komen leek onmogelijk. Er gebeurde niets. Was het wraak? Mijn hersenkwab die eindelijk van zich afbeet en in staking ging na zoveel misbruik? Een slachting, een ware massamoord had zich de afgelopen maanden voltrokken in mijn hoofd, en ik was zonder enige vorm van dwang mijn eigen beul geweest. In stilte sprak ik de god aan in wie ik niet geloof.

Niet nu, alsjeblieft, laat het niet nu opeens afgelopen zijn. Niet zo, dat kan écht niet. Laat me niet doodgaan, walmend naar de drank van gisteravond, gaarkokend in mijn eigen zeik. Doe me een lol. Als mijn huid niet zo grauw zou zijn, zou nu het schaamrood op mijn kaken staan, dus... Kom op! Kom maar op met deze dag. Dan maar de hele dag lang deze nieuwe verrekte klotedag. Ik zal hem weerstaan, en bovendien beloof ik beterschap. Ik ga me er niet aan houden, maar toch. Ik ga me er zéker niet aan houden, maar toch: geef me een kans. Ik kan het me nu niet voorstellen, sterker nog, ik word intens misselijk bij de gedachte alleen al, maar JA ik ga weer drinken en waarschijnlijk sneller dan mij en mijn hele systeem lief is, maar niet bij de pakken neerzitten nu. We komen hierdoorheen, samen staan we sterk en later zullen we LACHEN als we hierop terugkijken... IK HEB DIT OOK NIET ZO GEWILD!

Met bonzend hoofd kwam ik overeind. Ik trok een badjas aan en heel voorzichtig (*ben ik al wel nuchter?*) strompelde ik als een oude man de trap af. Weer die kutbel.

‘Als ik sneller had gekúnd, had ik het heus wel gedaan!’

Schreeuwen is te allen tijde een teken van onmacht.

Was ik iets vergeten? Een afspraak? Stond Ronnie voor de deur

om me op te halen voor iets, weet ik veel, iets belangrijks...? Iets waar mensen zoals ik altijd fris en fruitig moeten komen opdragen? Mijn accountant vertelde me een keer dat hij de ‘parkeerplaatsproef’ deed als hij bij een nieuwe opdrachtgever aankwam: zijn auto mocht niet mooier zijn dan de bolides van de directie, dat zou voor wantrouwen kunnen zorgen. Op eenzelfde manier mag een artiestenmanager er nooit slechter uitzien dan zijn cliënten. Een acteur mag een kater hebben, hij móét zelfs een kater hebben, en een presentator een diepe depressie (je zou ze de kost moeten geven), zolang jij maar stralend naast hen staat en het weerbarstige talent de ruimte biedt om vooral lekker zichzelf te kunnen zijn. Laat er geen misverstand over bestaan, ik vind mijn werk fantastisch. Ik doe het al zo’n twintig jaar en ik hou van die job. Maar ik hou even niet van Job. Ik haat Job. Kom ik op terug.

Enfin. Toen ik was aangekomen bij de keukentafel, waar ik een tussenstop maakte om te voorkomen dat ik de parketvloer onder zou kotsen, ging wederom de bel.

Zie je dan niet dat ik bezig ben, godverdomme!

Schuifelend bereikte ik de deur. Op het kastje naast de deur lag een zonnebril, die ik uit voorzorg opzette. Ik zocht naar de sleutels om mijn paleis annex schuilkelder te ontgrendelen, maar kon die niet vinden.

O kut, ze lagen toch niet nog boven...

Voordat ik de grote sprong achterwaarts inzette naar de slaapkamer, voelde ik voor de zekerheid even aan het slot van de deur, dat tot mijn verrassing soepel opensprong. Niet verstandig, wel zo handig.

Door mijn donkere brillenglazen zag ik twee heren van middelbare leeftijd mij ietwat geërgerd aankijken.

‘Meneer Weemoedt?’ vroeg de voorste man, een dikkerdje met sluijk plat naar achteren gekamd haar.

‘In hoogsteigen persoon. Met wie heb ik het genoeg?’

Het dikkerdje hield een sleutelbos omhoog. ‘Recherche Amsterdam.’

Ik keek hem wazig aan. Even gebeurde er niets. Een moment was ik bang dat ik definitief uit zou vallen. Van honderd naar nul in minder dan een seconde. Toen drong het langzaam maar met grote zekerheid tot mij door dat de sleutelbos die deze diender nu al geruime tijd voor mijn neus hield, mijn sleutelbos was. *Hoe komt die lul aan mijn sleutels?!*

‘Die zaten nog in het slot aan de buitenkant van uw deur, meneer Weemoedt.’

Ah, vandaar, dat verklaart een hoop. Dankbaar nam ik ze in ontvangst. Ik deed een poging tot een glimlach, maar heel ver kwam ik niet. Lang leve de politie, een zegen in de straten.

‘Heren, wat vriendelijk. Ik zou u bijzonder graag, bij wijze van dankbaarheid, willen uitnodigen voor een kopje koffie, maar helaas heb ik alleen maar van die vieze korrels en dat zou ik mijn grootste vijand nog niet aan willen doen. Bovendien heb ik een kater van de bovenste plank, u kent dat wel; erg aangenaam gezelschap ben ik niet, vrees ik. Weet u wat u zou moeten doen, hier op de hoek zit een echt fantastische kofffient, echt super, ga daar zitten, ze weten wie ik ben.’

De andere agent, een klein mannetje met een olijk gezicht en dito krulletjes, onderbrak me. ‘We verzoeken u mee te komen naar het bureau. We zouden u graag een paar vragen stellen.’

Geen wonder dat in Nederland slechts twintig procent van de inbraakzaken wordt opgelost. Als iedere zichzelf respecterende smeris zo de tijd neemt als deze twee rakkers dat deden, dan is

het nog een wonder dat er geen totale anarchie is uitgebroken in de straten van onze grote steden.

‘Kopje koffie, glazenwasser?’

‘Graag.’

‘Lekker bakkie troost!’

‘Fijn zeg.’

‘Zo, gaat het weer een beetje, meneer Weemoedt?’

‘Zeker. Een stuk beter, dank.’

Drie kwartier en vele holle frasen later had ik nog steeds geen flauw idee wat deze twee heren van mij wilden. Ik speelde totale ontspannenheid, maar vanbinnen had ik het koud van ongemak. Ik wist niet zeker of mijn droge bek werd veroorzaakt door het atypische begin van deze dag of het atypische einde van de vorige. Die klotekater kwam nu wel even heel onvoordelig uit.

Rest de vraag: wat doe ik hier?

‘Niet om het een of ander, heren, en begrijp me niet verkeerd, ik vind het buitengewoon gezellig om kennis te maken – de koffie is... subliem – maar ik heb een aantal verplichtingen vandaag waar ik helaas niet onderuit kan.’

Ik voelde in mijn broekzak. Geen telefoon. Ook niet in het jasje dat over mijn stoelleuning hing. Thuis vergeten. *Eikel*.

‘Ik zou even mijn agenda moeten raadplegen om precies te weten hoe laat ik waar moet zijn, maar ik ben bang...’

‘Als u nog vijf minuten heeft?’ Het was de olijke krullenbol die mij onderbrak.

Ze hadden mij verzekerd dat het om een informeel gesprek zou gaan. Over een advocaat was ik dus maar niet begonnen, want hé, waarom wel? Daarna volgden vele koetjes en kalfjes. En vieze koffie. Ik kon gaan en staan waar ik wilde, zo redeneerde ik, opstaan dus en weggaan als ik dat zo voelde, waarom dan niet nog vijf minuten van mijn leven luisteren naar Bassie

en Adriaan hier aan de andere kant van de tafel.

Zouden ze zien dat ik zweet? Ik hield mijn armen dicht tegen mijn lichaam om te voorkomen dat ze de natte vlekken op het in de haast aangetrokken overhemd zouden zien. Mijn voorhoofd veegde ik droog met mijn vingers door af en toe te suggereren dat ik heel diep nadacht. Wat nogal een gotspe was, gezien de totaal oppervlakkige aard van ons gesprek.

Waarom gedraag ik me in deze omstandigheden als de eerste de beste verdachte uit een slappe politiserie?

Ik wil hier weg.

‘Katertje dus... Flink gezopen gister?’ Het dikkerdje keek mij guitig aan, zo van ‘mannen onder elkaar’.

Kom op, ik heb godverdomme geen zin in nog meer ouwe-jongens-krentenbrood... En bovendien, aan jullie blakende smoeltjes te zien, mogen jullie het woord ‘zuipen’ niet eens in de mond nemen. Mijn zuipen en jullie biertje om halfzes liggen werelden uit elkaar. Mij hou je niet voor de gek.

‘Valt mee. Ik word een dagje ouder, dan komt de man met de hamer een stuk vroeger langs.’

Ik lachte guitig terug. Ik had moeten zeggen dat ik bijna niet meer uit mijn ogen kon kijken van de koppijn en dat ik me verticaal een stuk minder senang voelde dan horizontaal, maar dat leek me op dat moment niet de juiste insteek.

Zijn dat eigenlijk camera's die daar hangen? Kijkt er iemand mee? Wat is dit voor 'informeel gesprek'?

‘Waar ben je geweest gisteravond?’

Hé, gaan we tutoyeren? Ik keek Bolleke Beer zo ontspannen mogelijk aan, een blik vol openheid en zelfvertrouwen. *Waar was ik geweest...?* Ik dacht even rustig na. En nog even. En... *Godverdomme...* Ik had geen idee meer. *Waar ik gisteravond ben geweest?* Ik glimlachte zo nonchalant mogelijk en simuleerde een kuchje.

En nog een. *Kom op, Weemoedt, denk na...* Ik herinnerde me een restaurant, een Italiaan op De Munt, verder kwam ik niet. *Kut, hoe heet die toko ook al weer? Op de eerste verdieping daar. Het oude Inèz... Denk na!* schreeuwde ik tegen mezelf. *Incanto!*

‘Gegeten bij Incanto. Weleens geweest?’

Beide heren schudden hun hoofd. *Nee, dat kan ik me voorstellen, stelletje sloebers. Met jullie maandsalaris is het moeders hutspot bij de vleet.* Ik ben overigens van mening dat dit soort mensen schandalig onderbetaald wordt, maar die overtuiging werd overschaduwd door de latente agressie die zich steeds meer meester maakte van mijn binnenwereld.

Ik gebruikte mijn uitweiding over hun befaamde risotto alla Milanese om in het register van mijn geheugen te graven naar antwoorden.

‘Toen door naar De Smoeshaan.’

Ik kreeg vaste grond onder de voeten.

Ik had gegeten met Bob Ancion, een gerenommeerde acteur uit mijn stal. Hij belde mij rond een uur of vijf op, moest per se zijn midlife met mij doornemen. Ik wilde maar al te graag de avond niet alleen thuis doorbrengen, dus zei gretig ja. Eten, Smoeshaan...

Om mijn hersenen de tijd te geven – het leek alsof ze de Februaristaking aan het heropvoeren waren – deelde ik een nieuwtje uit showbizland met de twee heren. Iets over Bob en een nieuwe film. Dit was niet gelogen en de twee rechercheurs keken geïnteresseerd. Ik vertelde dat we op de deal hadden geproost in het artiestencafé, omdat... Ja, hè, waar anders?! Ze knikten instemmend, al hadden ze geen idee.

Ben ik nou zo slim of zijn zij nou zo dom? Of andersom?

In werkelijkheid hadden we bij Incanto geproost op het succes, met prosecco. In De Smoeshaan zaten we om Bob het gevoel

te geven dat hij heus nog wel lekker in de markt lag. Bob is het type acteur dat in zijn contract laat opnemen dat de naaktscènes voor de lunch gedraaid moeten worden. Op zich niet vreemd, gezien het buikje dat hij steeds minder goed kan camoufleren, maar op z'n minst wel een tikje anders. Hij had een grote kunnen zijn, de nieuwe Hauer, dat wist iedereen. Hij is daar zelfs heel dichtbij geweest, op een bepaald punt in zijn carrière. Maar het is er nooit helemaal uit gekomen. Het lijkt alsof hij het een beetje is verleerd, in de loop der jaren. En wat rest is ijdelheid. Maar goed, daar ben je dan ook acteur voor.

Bob liet zich in De Smoeshaan opgeilen door jonge actrices. Hij voelde zich in no-time weer vierentwintig jaar oud, en ik liet me op mijn vertrouwde plek op de achtergrond zoetjesaan vollopen.

Helder! Ik kan naar huis.

‘Verder niet? Weet u dat heel zeker?’

Ik keek de dienders verbaasd aan, onschuldig als ik was.

‘Ja, dat eh...’ Ik dacht nog één keer gedegen na. Restaurant. Schreuderige Smoes. Klaar. ‘Ja. Verder niet.’

De olijke maakte een aantekening in het kleine zwarte boekje dat gedurende het gesprek op tafel had gelegen. *Wat zou hij opschrijven? Ze leken geen aanstalten te maken om het gesprek hiermee te beëindigen. Ik bleef ook nog even zitten, omdat ik een seconde of tien daarvoor een windje had gelaten, een zachte sluipschutter. Als ik nu zou opstaan en de mannen een hand zou geven, zou mijn geur recht hun neus in walmen. Dat ik verrot was vanbinnen hadden mijn hersenen mij al meer dan duidelijk gemaakt, dat mijn darmen het zo manifest wensten te onderstrepen vond ik wat veel van het goede. Maar ja, wie geknipt wordt moet nu eenmaal stilzitten. Normaal kan ik best van mijn eigen geur genieten, maar nu maakte die mij misselijk. Bovendien, ik*

wilde hier weg. Dan maar als stinkerd van de dag bekendstaan bij mijn nieuwe vrienden.

Toen ik op wilde staan, flitste er een beeld voorbij, kort maar krachtig. *O, wacht...* Een collage zag ik, met duidelijk waarneembaar een groot tapijt vol Bijbelse afbeeldingen. *Dat tapijt... De sneuvelclub!* Dat Bijbelse tafereel midden in Sodom en Gomorra, ik had het altijd een vreemde combinatie gevonden, een soort tarten van het noodlot.

‘O, wacht.’

Peppie en Kokkie keken mij aan alsof ze deze *faut sortie* hadden verwacht, maar ik zweer je dat hij uit mijn tenen kwam.

‘Mijn god, ik word écht oud... Ik ben, na De Smoeshaan, nog even langs geweest bij The Mansion. Sorry, dat was even... Ik kwam twee vriendinnen tegen op het Leidseplein en ze haalden mij over om nog één drankje te doen, een afzakkertje. In The Mansion. Dat zit...’

‘Hobbemakade,’ antwoordde de krullenbol droogjes.

‘Exact.’ Ik leek eindelijk hun onverdeelde aandacht te hebben.

Dat kwam van ver, schandalig ver. Ik mag mezelf niet meer zo toetakelen, ik mag het mijn lichaam niet meer aandoen. Als ik zo doorga word ik oud en lelijk, mijn handen gaan bibberen en mijn geheugen wordt een zeef. En dat binnen een schandalig korte tijd.

Ik had moeite om me een houding te geven, voelde me opeens ernstig onzeker en dat is niet mijn sterkste basisemotie. *Weg hier!*

‘Kunt u ons vertellen wat u daar gedaan heeft?’ De olijke pakte door.

‘Nou ja, wat gedronken, lijkt me. Beetje slap geouwehoerd. Ik bedoel, voor een intellectuele exercitie moet je daar niet zijn.’

Niet té bijdehand worden.

‘Ik heb daar wat gedronken, mijn vriendinnen gingen snel weer huiswaarts en ja... Toen ben ik ook...’

Ik viel stil.

Hier hield het op. Pijnlijk maar waar. Dit was *The End*. Ik had werkelijk geen idee meer. Blanco. Of eerder, zwart. Een zwart gat. Ik werd heel behendig het niets in getrokken, om nooit meer terug te keren. Het drijfzand van mijn geheugen had mij beet en was niet van plan mij ooit nog los te laten.

‘En toen?’

Ik weet niet eens meer wie van de twee het zei.

Daarna bleef het stil. Het leek een eeuwigheid stil te zijn. Ik voelde de tijd aan me voorbijtrekken als een zandstorm, waar ik tegen de wind in doorheen moest lopen.

‘Zegt de naam Claudia ’s Gravenzande u iets?’ vroeg de krulbol, mij daarmee uit mijn cocon pulkend.

Ik keek hem wazig aan, wilde iets zeggen, maar er kwam geen geluid uit mijn keel. In plaats daarvan knikte ik een kort knikje.

Het dikkerdje nam het over en begon te vertellen, maar mijn gehoor en mijn verstand leken niet meer op elkaar ingesteld. De connecties waren verbroken en ik had geen idee hoe ik het radarwerk van impulsen, prikkels en reflexen weer aan de gang kon krijgen.

Ik heb het verhaal over mij heen laten komen en ben pas weer gaan nadenken toen ik een van de twee hoorde vragen of ik iemand wilde bellen. Dat leek me wel verstandig, iemand bellen. Ondanks mijn interne verlamming, mijn op tilt geslagen systeem, kon ik het nummer van mijn reddende engel uit mijn hoofd opdiepen. Mijn tweede ‘ik’, maar dan met borsten: Juliet.

Zij heeft mij tot drie keer toe moeten vertellen wat er aan de hand was. Dat er een aanklacht tegen mij was ingediend. Dat ik ervan werd verdacht een meisje van zestien jaar te hebben aangerand. Dat ik, na een drankje met haar te hebben gedronken in nachtclub The Mansion, aan de Hobbemakade te Amsterdam,

het meisje met een smoes de heren-wc in gelokt zou hebben. Daar zou ik haar, volstrekt tegen haar zin, hebben betast en gezoend. Ik zou haar ruw hebben vastgepakt en haar hebben gedwongen mij oraal te bevredigen. Pas toen zij zich met alle kracht tegen mij verzette, had ik haar laten gaan. Maar niet voordat ik haar 'smerige hoer' en 'kankerwif' had genoemd. Dit meisje, Claudia 's Gravenzande, was die nacht huilend thuisgekomen en heeft meteen de volgende ochtend, in het bijzijn van haar ouders, aangifte gedaan. Tegen mij, Job Weemoedt. Achtendertig jaar oud. Vader van een zoon. Directeur van een bedrijf. Vriend van vele vrienden.

Ik ben ervan overtuigd dat ik haar niets heb aangedaan. Ik heb zo vaak en zo diep gegraven in mijn geheugen, dat ik de hele avond als een film in mijn hoofd kan afspelen, frame na frame.

Ja, we waren in de wc. Maar nee, dat was niet omdat ik haar had uitgenodigd. Ik stond, tollend op mijn benen, voor het urinoir toen zij opeens achter me stond. Ze pakte mijn pik zachtjes vast terwijl ik stond te plassen. Ik dacht dat ze een grapje maakte. Ja, we hebben toen gezoend. Heel kort. Daarna heb ik haar van mij afgeduwd en heeft zij, na nog een poging of twee haar strijd gestaakt en de wc verlaten. Toen ik terugkwam bij de bar was ze vertrokken.

Daarna: taxi, thuis, slapen.

Ik weet heel zeker dat het zo gegaan is. Maar het geheugen is een gek ding. En de waarheid vaak vloeibaar, vormloos. Ze plooit zich naar jouw wensen, als een goeie hoer in een hotelbed.

Wat volgde laat zich het best in vogelvlucht vertellen:

Het nieuws lekte uit. Niet naar de pers, op de een of andere

manier bleef ik gespaard, maar binnen het wereldje gonsde het des te luidruchtiger. Daar had de familie 's Gravenzande wel voor gezorgd. Koert was ik kwijt, vanzelfsprekend. En binnen achtevenveertig uur vertrokken er nog twee. Beiden waren talenten van het eerste uur. Na twaalf dagen was het gros van mijn stal via de achterdeur vertrokken. De een met excuses, de ander met vele verwensingen naar mijn hoofd. Ik wist er twee te behouden. Hoe, daar kom ik nog wel op terug. Of niet. In elk geval bestond Talent Republic, jarenlang een toonaangevend management voor de grootste sterren van het land, vier weken na de wodka met ijs in The Mansion uit...

Ricky Wanders! Geblesseerde voetballer, eenentwintig jaar oud.

En...

Ben de Spreeuwer! Alcoholisch acteur, zeventig jaar jong.

De huur van het pand aan de Herengracht heb ik kort daarna op moeten zeggen, en mijn personeel, de onovertroffen Juliet, Chava, Ronnie en Sjaan, heb ik moeten laten gaan. In blinde paniek heb ik een koffer gepakt en ben ik gevlucht. Voor de wereld, het wereldje, voor mezelf en de schaamte, die als een verstikkende deken over mijn leven was komen te liggen.

Plankgas ben ik naar het huisje van Ben gereden, zo'n honderd kilometer onder Parijs. 'Succes, manneke,' zei hij met zijn warme, kwetsbare stem toen hij mij in Antwerpen de sleutels overhandigde. Succes. Dat leek even heel ver weg.

En heel onbelangrijk.